

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 104/2022

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti **B. M.**, nar. XY, XY, s adresou datové schránky XY (dále jen žadatel), ze dne 15. 6. 2022, sp. zn. Zin 104/2022 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 informačního zákona se projednávaná žádost v bodě 4) částečně **odmítá**.

II. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení“) a dále také v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost částečně **odmítá** v bodě 3) tak, že v kopii požadovaného rozhodnutí nebudou poskytnuty osobní údaje účastníků řízení a třetích osob.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

„Vážený pane magistře, s odkazem na příslušná ustanovení zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („ZoSPI“) a na čl. 17 úst. zák. č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod, se dovoluji obrátit na Nejvyšší soud České republiky („Nejvyšší soud“) s žádostí o poskytnutí následujících informací:

1. Bylo k Nejvyššímu soudu podáno dovolání proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. března 2020, č.j. 14 Cmo 319/2016-2996, resp. původnímu rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 1. 2016 č. j. 48 Cm 97/2005-1971, 49 Cm 109/2005, 43 Cm 130/2005, 49 Cm 102/2005, 42 Cm 78/2006 (ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 16. května 2022, č.j. 48 Cm 97/2005-2179)?

2. Pokud je odpověď na otázku uvedenou pod bodem 1 kladná, bylo v nadepsané věci Nejvyšším soudem rozhodnuto?

3. Pokud je odpověď na otázku uvedenou pod bodem 2 kladná, žádám o zaslání rozhodnutí Nejvyššího soudu v nadepsané věci.

4. Dále žádám o zaslání všech dovolacích rozhodnutí Nejvyššího soudu, ve kterých Nejvyšší soud řešil právní otázku, zda při realizaci práva výkupu účastnických cenných papírů hlavním akcionářem podle § 183i a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, náleží oprávněným osobám (minoritním akcionářům), v případě soudního přezkoumání přiměřenosti protiplnění a stanovení přiměřeného protiplnění soudem ve vyšší částce, než byla určena hlavním akcionářem, resp. rozhodnutím valné hromady, kromě obvyklých úroků i úroky z prodlení, a to z rozdílu mezi původní výší protiplnění stanovenou hlavním akcionářem, resp. rozhodnutím valné hromady, a novou vyšší výší protiplnění stanovenou soudem po jeho přezkoumání.

Zejména s ohledem na výše uvedený bod 4, zdvořile žádám Nejvyšší soud, aby mne dle § 17 ZoPI před poskytnutím informace sdělil, zda bude vyřízení této žádosti vyžadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, resp. výši této úhrady.“

K výroku I. rozhodnutí:

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o vytvoření nových informací (např. odborné rešerše judikatury) s odkazem na informační zákon je třeba žádost podle § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout, tedy vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Povinný subjekt dále odkazuje na ustálenou judikaturu, z níž jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace ve smyslu informačního zákona (blíže srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33).

V případě žádostí o rešerši rozhodovací činnosti navíc není ani splněna jedna z náležitostí „informace“ ve smyslu informačního zákona, kterou § 3 odst. 3 informačního zákona definuje jako „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči...“. Viz následující komentářový závěr: „Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah zaznamenaný na nějakém nosiči, neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 284 s., str. 24).

Povinný subjekt dodává, že žádnou „ucelenou informací“ (seznamem rozhodnutí) vztahující se k úzce vymezené oblasti rozhodovací činnosti (k vybraným institutům a oblastem práva), kterou by mohl k projednávané žádosti bez dalšího poskytnout (tj. bez vytváření nové informace analytickou činností právníků povinného subjektu), nedisponuje. Povinný subjekt soudní řízení v takto úzce vymezené konkrétní oblasti nijak blíže nesleduje, neanalyzuje, a vzhledem k povaze činnosti ani nemá důvod sledovat a analyzovat, jelikož to není nutné pro řádný výkon zákonem svěřených pravomocí. Projednávaná žádost nepožaduje pouze určitou obecnou skupinu řízení, která by teoreticky mohla být Nejvyšším soudem orientačně sledována např. vyznačením specializace (podrobněji viz dále) v Informačním systému Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“), ale detailní výsek určité právní oblasti týkající se zcela specifické právní problematiky.

Povinný subjekt v uvedeném kontextu dodává, že v případě projednávané žádosti se může teoreticky jednat o specializaci „CENNÝPAPÍR“, případně teoreticky i o specializaci „OB.KORP-PO“, která obsahuje řízení ve věcech obchodních korporací, nicméně takto „extrahovatelné“ výsledky zahrnují celou širokou oblast řízení, u nichž byla tato specializace v ISNS vyznačena, tyto výsledky tedy neodpovídají zadání projednávané žádosti, které je zaměřeno na zcela specifické případy (viz detailní náležitosti požadovaného soudního případu, jak jsou vyjmenované v bodě 4) projednávané žádosti).

V případě projednávané žádosti je povinný subjekt toho názoru, že k zájmovým rozhodnutím může vést přesnější (cílenější) cesta, a to přes **vyhledávání na webu povinného subjektu** (viz dále návod níže), zaslání výpisu „obecné“ specializace povinným subjektem se tedy nejeví jako účelné. Povinný subjekt nicméně dodává, že výpisy ukončených dovolacích řízení s konkrétní „právní specializací“, která je vedena v ISNS, běžně žadatelům zasílá, tedy by daný výpis specializace k případné nově podané žádosti o informace bez dalšího poskytnul. Povinný subjekt dodává, že v takovýchto případech, kdy žadatelům zasílá výpisy ukončených věcí z dané specializace, vždy zdůrazňuje skutečnost, že zasílaný výpis obsahuje toliko orientační údaje pro „prvotní přiblížení se k problematice“. Není totiž úlohou povinného subjektu, aby tyto výsledky dále procházel a vyhodnocoval, zda se týkají zájmové oblasti či nikoli, v opačném případě by tato činnost nepochybně naplňovala znaky nepřiměřené zátěže, respektive vysoké přidané hodnoty nově vytvářené informace (viz dále).

Povinný subjekt dále upozorňuje i na aktuální rozvrh práce Nejvyššího soudu, v němž je možné zjistit konkrétní specializace jednotlivých senátů Nejvyššího soudu, blíže viz detailní úprava rozvrhu práce, který je veřejně dostupný na webu povinného subjektu, viz odkaz:

https://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/web/ONEjvysimsoudu~Organizacnidokumenty~Rozvrh_prace_NS_aktualni_zneni_~?openDocument&lng=CZ

Povinný subjekt ještě jednou rekapituluje výše uvedené skutečnosti s tím, že Nejvyšší soud nevede speciální (a relevantní ve smyslu bezchybné a úplné) statistiky či seznamy aktuální judikatury k jednotlivým právním odvětvím a institutům, či dokonce k jednotlivým ustanovením konkrétních zákonů. Povinný subjekt nemá bohužel ani možnosti, jak požadované hodnověrné informace získat jednoduše ze své databáze například zadáním příslušného hesla. ISNS sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Jde především o údaje, jejichž sledování vyžaduje běžná denní činnost soudu (z povahy věci tak ISNS nemusí automaticky vyhovovat požadavkům externích žadatelů).

Částečnou výjimkou je, ve shodě s výše uvedeným, pouze možnost vyznačení specializace v rámci ISNS u některých, předem vybraných obecných oblastí práva, jejichž orientační sledování pro rozhodovací činnost Nejvyššího soudu určitý význam má. Naprogramovat další funkcionality ISNS by představovalo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěž, neboť by musel oslovit s touto zakázkou externího správce počítačové databáze, specializovanou počítačovou firmu. Nepřiměřenou zátěž by rovněž představovalo zpracování „podkladů“ tzv. ručně, tedy aktivní kontrolou vydaných rozhodnutí, přitom by se nejednalo o „prostý sběr dat“, ale o vysoce odbornou analytickou činnost, studium textů vydaných rozhodnutí a jejich vyhodnocování. Touto prací by musel být pověřen odborný pracovník Nejvyššího soudu, nejlépe právník se zaměřením na danou právní oblast.

Povinný subjekt si dále dovoluje odkázat na další závěry z odborné literatury, která se podrobně vyjadřuje k situacím, kdy se žadatelé prostřednictvím žádosti o informace domáhají vytvoření nové informace: *„Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu /.../, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření /.../. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy z velké části směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim SvInf, neboť „neexistující informace“ nespĺňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je zákon vymezuje v § 3 odst. 3 (informací je jen údaj zaznamenaný, tudíž pro povinný subjekt existující). /.../ Soudní judikatura především dovodila procesní požadavek, podle něhož musí být při aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 žádost o informace odmítnout rozhodnutím, vydaným podle § 15 odst. 1; komentované ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 62 - 63).*

Jak již bylo výše naznačeno, požadovanou informaci by povinný subjekt musel nově vytvořit, přičemž by nešlo jen o prostý sběr dat, ale jednoznačně by se jednalo o nepřiměřenou zátěž vycházející z nezbytné specializované analytické a odborné práce s judikaturou. Tuto práci by musela provést osoba s patřičným právním vzděláním, čímž by jednoznačně naplnila podmínku vytváření tzv. „přidané hodnoty“ ve smyslu definice nové informace.

Charakteristikou toho, co už lze označit za nepřiměřenou zátěž, kdy je třeba žádost odmítnout, na rozdíl od situace, v níž by se jednalo jen o zpracování velkého objemu jednoduše extrahovatelných dat, kdy má povinný subjekt žadateli informaci poskytnout (ale může jej před poskytnutím nejprve vyzvat k zaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání podle § 17 informačního zákona), se opakovaně zabývá komentářová literatura. V dané souvislosti se pak často objevuje definice, která za nepřiměřenou zátěž považuje jakoukoli „přidanou hodnotu“ nad rámec prostého sběru dat. Za tuto přidanou hodnotu lze jednoznačně považovat odbornou analytickou práci zaměstnanců povinného subjektu, kteří musí mít pro vytvoření požadované nové informace patřičné odborné znalosti a analytické schopnosti. To znamená, že by tito zaměstnanci museli zkoumat data nejenom „ukládat do tabulek“, ale museli by též analyzovat a vyhodnocovat různé mezní situace, jimiž může být např. posuzování, která konkrétní rozhodnutí splňují specifické požadavky (náležitosti) dané konkrétní žádosti a která nikoli. Podrobněji např. viz: FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2016, bod 20, s. 73 - 74.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech žádostí o odborné rešerše v databázi rozhodnutí či žádostí o vytvoření nových odborných statistik vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, nebyl ani v případě projednávané žádosti důvod se od ustálené rozhodovací praxe odchýlit.

Ostatně vytváření odborných rešerší, statistik či obecně „poskytování služeb právního poradenství“ ani nebylo a není účelem informačního zákona, viz text důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., který uvádí následující: „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.*“

Cit. z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=991&ct1=0>

Pro vyloučení jakýchkoli pochybností povinný subjekt na tomto místě rekapituluje, že důvodem pro odmítnutí projednávané žádosti není „mimořádná časová náročnost“, která by byla potřebná pro zpracování příslušné odborné rešerše, nýbrž skutečnost, že k vytvoření požadované nové informace, která by vznikla pouze pro účely vyřízení projednávané žádosti, by (vedle podstatné časové dotace) bylo nezbytné vyvinout nepřiměřené úsilí ve smyslu odborné analytické práce patřičně právně vzdělaného personálu.

Povinný subjekt tímto konstatováním reaguje i na žadatelovo závěrečné sdělení, v němž žadatel dává najevo, že si je vědom časové náročnosti na provedení relevantní odborné rešerše dané právní problematiky a v tomto kontextu sděluje své srozumění s případným vyčíslením nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu § 17 informačního zákona. Jak již nicméně povinný subjekt podrobně vysvětlil, zásadním hlediskem je kvalitativní pohled na podstatu odborné rešerše jako informace nové, k jejímuž vytvoření by ze strany bylo nutné vynaložení nepřiměřeného úsilí, jehož se není možné v rovině informačního zákona po povinném subjektu dožadovat.

Povinný subjekt současně uvádí, že důvodem pro odmítnutí žádosti není ani skutečnost, že podstatná část rozhodnutí Nejvyššího soudu je veřejně dostupná přes vyhledávání na webových stránkách Nejvyššího soudu. Konkrétně lze však v dané souvislosti konstatovat, že požadovaná informace je tedy veřejně dosažitelná v tom smyslu, že je možné ji jako **novou** informaci vytvořit. K tomu je nicméně nutné vyvinout potřebnou odbornou činnost, kterou je už ale třeba z pozice povinného subjektu hodnotit jako nepřiměřené úsilí. Všechna meritorní rozhodnutí z dovolacích řízení jsou v pseudonymizované podobě zveřejňována na webu www.nsoud.cz obvykle ve lhůtě 60 dnů po takzvaném „odškrtnutí“ věci v ISNS, tedy dva měsíce poté, co Nejvyšší soud odeslal své rozhodnutí, včetně odůvodnění a celého procesního spisu k soudu (zpravidla) první instance s tím, aby tento prvoinstanční

soud rozhodnutí dovolacího soudu doručil všem účastníkům (stranám) řízení. Povinný subjekt dodává, že datum zveřejnění konkrétního rozhodnutí (stejně jako další informace o „pohybu“ v řízení) lze zpravidla zjistit na základě informací z aplikace „Infosoud“, provozované Ministerstvem spravedlnosti – konkrétně na základě v aplikaci zveřejňovaného údaje „Datum vrácení spisu“ u dovolacího řízení (zpravidla odpovídá datu tzv. „odškrtnutí věci“ v ISNS), případně na základě informací uváděných k danému soudnímu řízení rovněž pod sp. zn. soudu I. stupně.

Povinný subjekt uzavírá, že se projednávaná žádost ve vymezené části nepřipustně domáhá provedení odborné právní rešerše a poskytnutí takto „nově nalezených“ rozhodnutí, jež by odpovídala danému zadání. Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona však nemůže v agendě vyřizování informačních žádostí poskytovat právní rady, dodatečně „vysvětlovat“ rozhodnutí senátů Nejvyššího soudu či případně vytvářet nové rešerše vybrané judikatury. V opačném případě by bylo nepřipustně zasahováno do rozhodovací činnosti soudců, případně by docházelo k nahrazování činnosti osob způsobilých k poskytování právních rad. Tímto postupem by tak správa Nejvyššího soudu, která je příslušná k vyřizování žádostí podle informačního zákona, nepřipustně by tím zasáhla do nezávislého soudního rozhodování, neboť k zodpovězení těchto otázek je v rámci Nejvyššího soudu oprávněno pouze to rozhodovací těleso (např. senát), které je podle rozvrhu práce příslušné k rozhodování konkrétní věci spadajících do jurisdikce Nejvyššího soudu. Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona není kompetentní osobou k poskytování právních rad či vytváření nových informací v podobě odborných rešerší judikatury.

Pro úplnost je korektní doplnit, že informační zákon **v obecné rovině** nezakazuje jednotlivým povinným subjektům „nad rámec povinností podle zákona“ žadatelům odpovědět i na žádost o radu či názor, nezakazuje ani poskytnutí odborné rešerše, nicméně této odpovědi k dotazu na názor či poskytnutí nové informace (nové statistiky či odborné rešerše) se nelze přes informační zákon domáhat jako povinnosti povinných subjektů. Některé skupiny povinných subjektů, jimž to umožňuje charakter jejich činnosti, tak mohou být, podle svého uvážení, vstřícnější. Nicméně zvláště v případě, v němž je povinným subjektem orgán moci soudní, je nezbytné projevovat naprostou zdrženlivost, jelikož případná odpověď „správného“ charakteru orgánu moci soudní by mohla být ze strany žadatelů zcela nesprávně zaměněna za „autoritativní právní názor“ daného soudu a na základě uvedeného hodnocení by žadatelé s poskytnutou informací i nadále nakládali, respektive by jí přikládali význam (kvalitu), který nemá a ani z povahy věci mít nemůže. Podle názoru povinného subjektu je nanejvýše vhodné se takovéto nežádoucí kolizi (záměně) vyhnout, tedy žádosti o radu (právní názor) i žádosti o odborné rešerše důsledně odmítat.

Jelikož z žádného právního předpisu nevyplývá pro povinný subjekt povinnost vést informace v podobě vymezené projednávanou žádostí a rovněž v návaznosti na argumentaci uvedenou výše, projednávanou žádost povinný subjekt vyhodnotil ve vymezené části jako požadavek na vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a žádost odmítl.

Nejvyšší soud v roli povinného subjektu podle informačního zákona může dále jednotlivé žadatele upozornit na možnosti, které nabízí webové vyhledávání v databázi rozhodnutí Nejvyššího soudu, kde jsou k dispozici od roku 2002 všechna vydaná rozhodnutí jednotlivých

senátů Nejvyššího soudu, kde lze vyhledávat například také za pomoci přednastavených civilních a trestních hesel. V případě projednávané žádosti viz např. výsledky k heslu „Přiměřenost protiplnění“:

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5Bheslo%5D%3D%22P%C5%99im%C4%9B%C5%99enost%20protipln%C4%9Bn%C3%AD%22\)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5Bheslo%5D%3D%22P%C5%99im%C4%9B%C5%99enost%20protipln%C4%9Bn%C3%AD%22)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

V rámci Rozšířeného vyhledávání je k dispozici i **fulltextové vyhledávání** (kolonka „Text rozhodnutí“, k vyhledávání lze použít mj. i **logické operátory**: "" slouží pro vyhledávání řetězce slov, * pro vyhledávání ve všech tvarech slova, AND k současnému vyhledávání více formulací, podrobně viz Náповěda na webu). Je tak možné např. do fulltextového vyhledávání zadat "§ 183i" AND "513/1991", viz následující odkaz (vyhledávání lze dále zpřesnit např. zadáním čísla senátu či konkrétní dovolací agendy – např. „Cdo“ – do příslušných částí konstrukce spisové značky v úvodu formuláře, případně zadáním dalšího klíčového slova do fulltextu):

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5BARozhodnutiRT%5D%3D\(%22%C2%A7%20183i%22%20AND%20%22513%2F1991%22\)\)&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5BARozhodnutiRT%5D%3D(%22%C2%A7%20183i%22%20AND%20%22513%2F1991%22))&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

Další z možností fulltextového vyhledávání je např. zadání formulace "výkup* účastnických cenných papírů" AND přiměř* (vyhledávání lze samozřejmě kombinovat i dalšími způsoby, případně zpřesnit ještě užší formulací), viz následující odkaz na výsledky vyhledávání:

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5BARozhodnutiRT%5D%3D\(%22v%C3%BDkup*%20%C3%BA%C4%8Dastnick%C3%BDch%20cenn%C3%BDch%20pap%C3%ADr%C5%AF%22%20AND%20p%C5%99im%C4%9B%C5%99*\)\)&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5BARozhodnutiRT%5D%3D(%22v%C3%BDkup*%20%C3%BA%C4%8Dastnick%C3%BDch%20cenn%C3%BDch%20pap%C3%ADr%C5%AF%22%20AND%20p%C5%99im%C4%9B%C5%99*))&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

Uvedené výsledky jsou pouze reprezentativním návodem na vyhledávání na webu Nejvyššího soudu, nikoli úplným výčtem všech zájmových rozhodnutí. Jak již povinný subjekt výše konstatoval, nemůže nahrazovat tvůrčí činnost jednotlivých žadatelů a k žádostem o informace vytvářet odborné rešerše jako nové, dosud neexistující informace.

Povinný subjekt na závěr taktéž uvádí, že jeho ustálená rozhodovací praxe (odmítání žádostí o rešerše rozhodovací činnosti) byla potvrzena i ze strany odvolacího orgánu. K tomu viz např. rozhodnutí ze dne 12. 8. 2020, č. j. UOUU-03215/20 – 4, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn): *„Je třeba rozlišovat žádosti o prosté výtahy z databází či částí dokumentů na straně jedné a žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání, o analýzy dat z rozhodovací činnosti povinného subjektu apod. na straně druhé. Rozhodující tedy není časová náročnost shromáždění požadovaných informací (...), ale to, **zda postačí mechanická, jednoduchá práce se zdrojovými daty, nebo je naopak potřeba „přidaná hodnota“ překračující rámec jednoduchých úkonů.** To odpovídá čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU, podle něž **subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty nebo poskytovat výtahy z dokumentů, pokud by to představovalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace.** /.../ Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, **jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem***

poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost“ /.../.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona *„pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.* Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správcem uložena právním předpisem, nebo*
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí *„veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.*

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním osobních údajů *„jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.*

Jelikož projednávaná žádost neobsahovala sdělení, že jejím předmětem je toliko pseudonymizovaná (anonymizovaná) verze daného rozhodnutí, musel se povinný subjekt zabývat nastalou kolizí práva na informace s právem na ochranu soukromí a osobních údajů. Nejvyšší soud nemá v daném případě od subjektů osobních údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nejsou splněny jiné podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud proto při vydání předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků (stran) řízení, popř. třetích osob, podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má za to, že svým rozhodnutím současně nijak výrazně neomezil obsah požadované informace.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl II. výrokem předkládaného rozhodnutí tak, že projednávanou žádost v rozsahu chráněných osobních údajů v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona částečně odmítl a k projednávané žádosti poskytuje pouze pseudonymizovanou kopii požadovaného rozhodnutí.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení k projednávané žádosti vedl v prvním stupni, a to do 15 dnů ode dne doručení.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

K bodům 1) až 3) projednávané žádosti povinný subjekt sděluje, že Nejvyšší soud pod sp. zn. 27 Cdo 155/2021 rozhodoval o dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2020, č. j. 14 Cmo 319/2016-2996. Rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 27 Cdo 155/2021-3471 je v pseudonymizované podobě veřejně dostupné na webu Nejvyššího soudu, viz odkaz: https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BB1448322C920637C12587EB001B8CEB?openDocument&Highlight=0,48%20cm%2097/2005,

Povinný subjekt požadované rozhodnutí, s výjimkou osobních údajů, kdy o odmítnutí jejich poskytnutí rozhodl výše uvedeným výrokem, poskytuje formou přílohy.

Jelikož bylo žádostí požadováno poskytnutí „plného“ rozhodnutí (tedy včetně v něm obsažených osobních údajů), musel povinný subjekt nejprve rozhodnout o částečném odmítnutí projednávané žádosti (odmítnout žádost v rozsahu osobních údajů).

Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona zásadně neposkytuje osobní údaje účastníků řízení a třetích osob zmiňovaných v textech soudních rozhodnutí. Pro případné budoucí žádosti obdobného typu tak povinný subjekt doporučuje, aby byla přímo v textu uvedena skutečnost, že předmětem žádosti o informace jsou pouze rozhodnutí pseudonymizovaná (anonymizovaná).

Uvedené rozhodnutí lze dohledat např. i přes fulltextové vyhledávání rozšířeného vyhledavače, do něhož je možné např. zadat sp. zn. předcházejícího soudního řízení.

Pro úplnost a pro případné budoucí žádosti o informace povinný subjekt dále dodává, že na řízení u Nejvyššího soudu se lze přímo „proklikat“ i přes informace uvedené v aplikaci Ministerstva spravedlnosti „Infosoud“ např. k řízení u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 14 Cmo 319/2016 – v kolonce „*Řízení o opravném prostředku na Nejvyšším soudu ČR*“ je přímý odkaz na řízení u Nejvyššího soudu s uvedením spisové značky dovolacího řízení. V této souvislosti povinný subjekt dále upozorňuje, že tam uvedená sp. značka má automaticky generovanou konstrukci „0 CDO 155 / 2021“, kdy „0“ je generována z důvodu, že v momentě, kdy daná věc napadne na Nejvyšší soud, je příslušný senát teprve určován na základě aktuálního znění rozvrhu práce, konkrétní senát je tak do aplikace Infosoud zapsán až po přidělení věci, viz podrobně následující odkazy:

<https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.do?sessionId=kevEFwIhnlbpg4U0wtlYTKzOuedIS88M15dKc3DJ.infosoud01?type=spzn&typSoudu=os&krajOrg=VSPHAAB&org=&cisloSenatu=14&druhVec=cmo&bcVec=319&rocnik=2016&spamQuestion=23&agendaNc=CIVIL>

https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/list.do?druhVec=CMO&rocnik=2016&cisloSenatu=14&bcVec=319&kraj=VSPHAAB&org=VSPHAAB&poradiUdalosti=1&cisloSenatuLabel=14&typSoudu=os&agendaNc=CIVIL&druhUdalosti=DOVOL_RIZ&idUdalosti=null&druhVecId=CDO&rocnikId=2021&cisloSenatId=0&bcVecId=155&orgId=NSJIMBM

<https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.do?org=NSJIMBM&cisloSenatu=0&druhVec=CDO&bcVec=155&rocnik=2021&typSoudu=ns&autoFill=true&type=spzn>

https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/list.do?druhVec=CDO&rocnik=2021&cisloSenatu=0&bcVec=155&kraj=KSSTCAB&org=NSJIMBM&poradiUdalosti=1&cisloSenatuLabel=0&typSoudu=ns&agendaNc=CIVIL&druhUdalosti=ZAHAJ_RIZ&idUdalosti=null&druhVecId=CDO&rocnikId=2021&cisloSenatId=0&bcVecId=155&orgId=NSJIMBM

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, v níž jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů ode dne doručení. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení k projednávané žádosti vedl v prvním stupni.

V Brně dne 28. 6. 2022

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona

Příloha: Rozhodnutí čj. 27 Cdo 155_2021-3471.pdf